

JANINA SAARI

ANNE MUHONEN

KITISEVÄ KOPPISKOKOUS

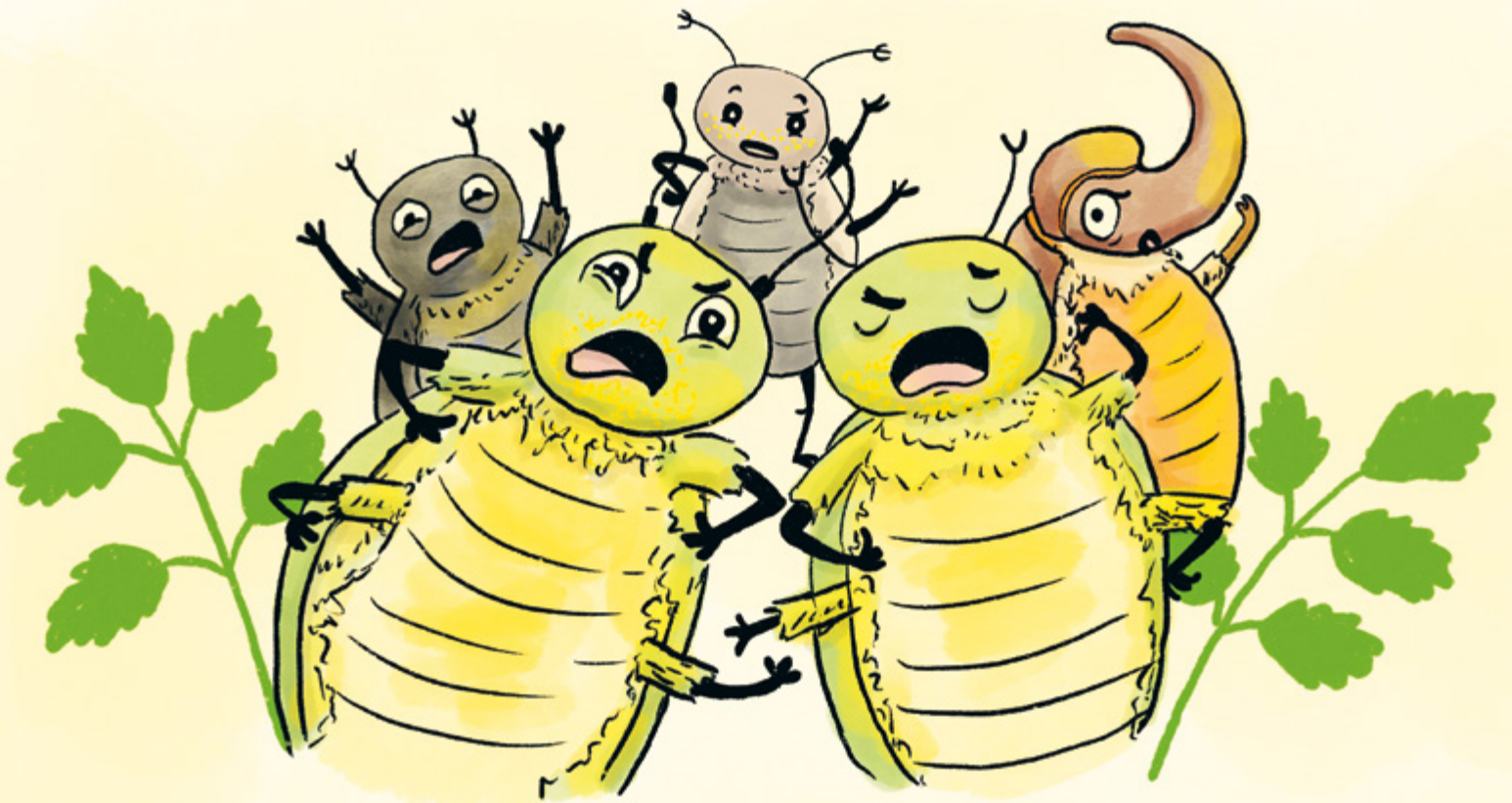
MINERVA

KITISEVÄ KOPPISKOKOUS

JANINA SAARI

ANNE MUHONEN

KITISEVÄ KOPPISKOKOUS

*Kirjoittaja kiittää kopsisaktojen tarkastamisesta Kari Heliövaaraa
ja omistaa tekstin Niilolle.*

© Janina Saari, Anne Muhonen ja Minerva Kustannus, 2022

www.minervakustannus.fi

Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Teksti: Janina Saari

Kuvitus: Anne Muhonen

Kansi: Anne Muhonen ja Taittopalvelu Yliveto Oy

Graafinen ulkoasu ja taitto: Anne Muhonen ja Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-504-8

Painettu EU:ssa, Livonia Print, 2022

On aurinkoinen kesäpäivä. Karhunputki on juuri avannut lukuisat pikkuruiset kukkansa, ja kultakuoriainen ja kuparikuoriainen nauttivat sen makoisasta siitepölystä. Tuoksu on huumaava.

– Mutta kyllä se niin on, että kuuluuhan kuoriaisella nyt olla tällöinen *mutka* tässä pään etuosassa, kultakuoriainen sanoo suu täynnä siitepölyä.

– Ei vaan pään etuosan pitää olla SUORA, kuparikuoriainen vastaa suupieliään pyyhkien.

– Mutta pitäähän nyt *muotoja* olla, suora on ihan tylsä, kultakuoriainen jatkaa.

– Suora on VIRTAVIIVAINEN, kuparikuoriainen inttää.

– *Tylsä.*

– VIRTAVIIVAINENPAS.

– *Tylsäpäs.*

– VIRTAVIIVAINENPAS.

Metsäsittiäinen kuulee kuoriaisten kinastelun kauas ja kävelee lähemmäs kuuntelemaan, mistä oikein on kyse. Päästyään karhunputken juurelle se katsahtaa ylöspäin korkealla kukinnossa kinastelevaa kultakuoriaista ja kuparikuoriaista.

Kröhöm,
metsäsittiäinen korisuttaa
kurkkuaan kuuluvasti.

Kultakuoriainen ja kuparikuoriainen keskeyttävät kinastelunsa ja katsovat metsäsittiäistä.

– Hassujako te olette? metsäsittiäinen kysyy. – Ei kai sillä ole mitään väliä, onko se pään etureuna SUORA vai *kuvukas*. Etenkään jos on näin upeanvärinen kuori kuin minulla. Näettekö te nyt, miten hohtavan **musta** se on. Valo aivan säkenöi sinisenä minusta. Äitini kutsui minua pikkukorpiksi. Olenhan minä yhtä upeanvärinen kuin se.

– No, oletkos itse ihan hassu, eihän maan päällä olekaan niin somaa väriä kuin tämä meidän metallinhohtovihreä, kultakuoriainen ja kuparikuoriainen sanovat yhteen ääneen.

– Enkä ole hassu, musta on aina musta, metsäsittiäinen kiivastuu.

– Ei kun vihreä on ikivihreä, kuparikuoriainen inttää.

– **Mustapas.**

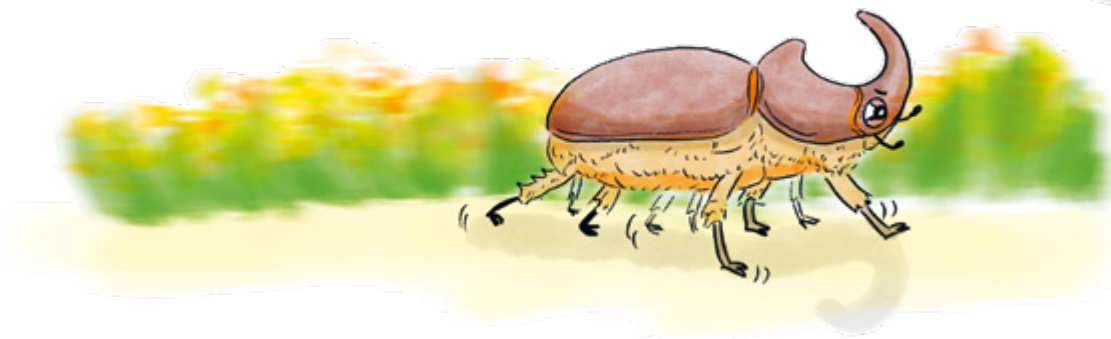
– **Vihreäpäs.**

– **Mustapas.**

– **Vihreäpäs.**

Eipä aikaakaan, kun kultakuoriaisen, kuparikuoriaisen ja metsäsittiäisen kovaääninen kitinä kantautuu sarvikuonokkaan korviin. Sarvikuonokas ei mielellään työntänyt kuonoaan päiväsaikaan ulkoilmaan, mutta nyt se ottaa jalat alleen ja kiiruhtaa äänen suuntaan.

– Voi herranen aika teidän kanssanne, sarvikuonokas sanoo hetken suukopua kuunneltuaan.

– Eipä sillä värillä ole minkään valtakunnan merkitystä, jos on näin hieno SARVI, se tokaisee.

– Kuten minulla, huomaatteko, sarvikuonokas jatkaa itsepintaisesti ja heilauttaa otsastaan kohti taivasta sojottavaa sarveaan.

– Minä olen sarvikuonokas, kyllä se nyt SARVI kuuluu koppakuoriaisella olla, sarvikuonokas haastelee.

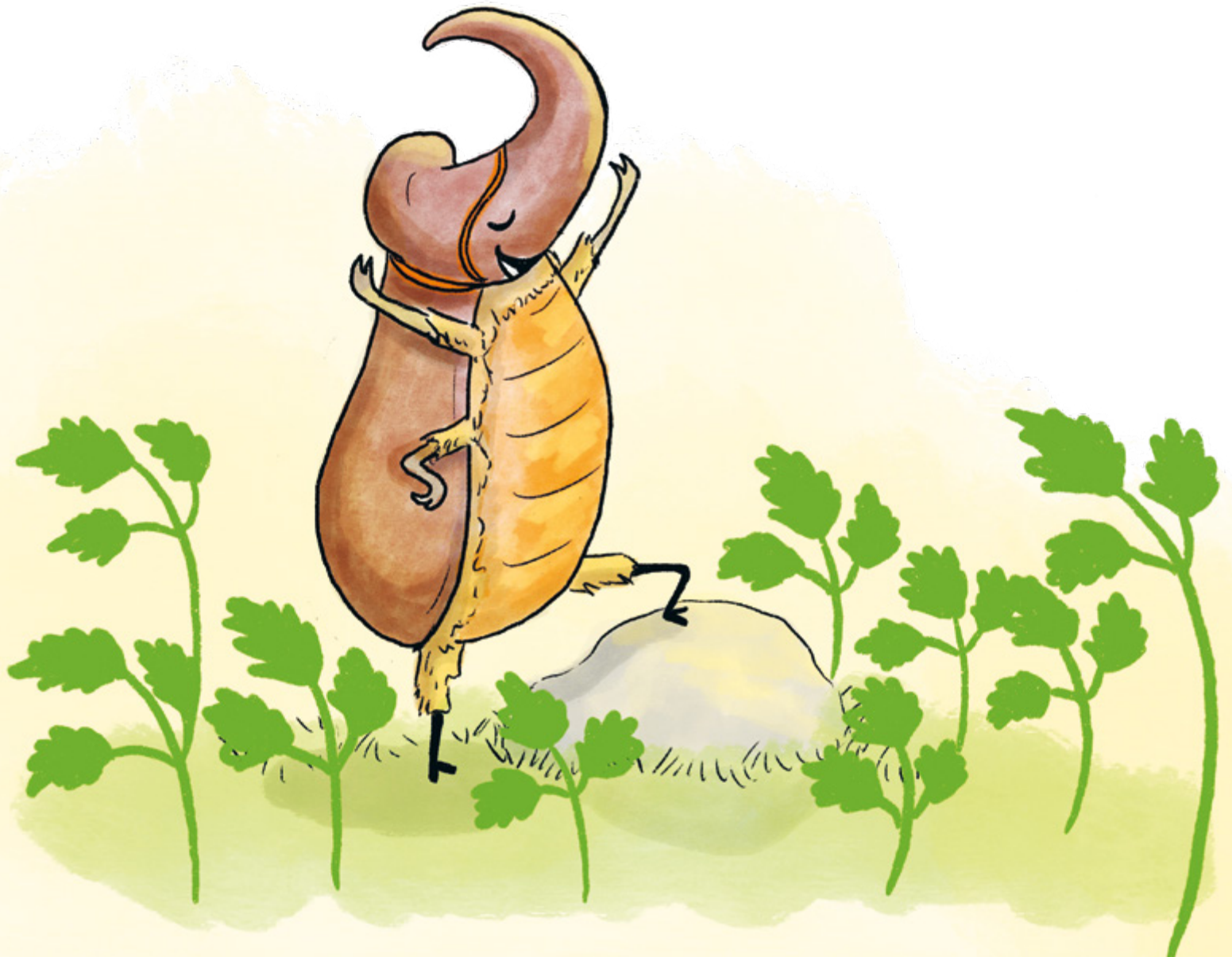

– No juu, onpas sarvi juu, mutta katsopa meidän smaragdinvihreää kuortamme, kultakuoriainen ja kuparikuoriainen tokaisevat.

– Ei vaan minun **korpinmustaa** asuani, metsäsittiäinen sanoo.

– Mutta minun SARVENI, sarvikuonokas jatkaa, mutta kultakuoriaisen ja kuparikuoriaisen tomera **eipäs** ja metsäsittiäisen sinnikäs **juupas** peittävät sen erittäin tärkeän sarviasian alleen.

– SARVI se olla pitää.

Karhunputkelle kokoontuu kokonainen joukko erilaisia koppakuoriaisia: kultakuoriainen ja kuparikuoriainen, metsäsittiäinen ja sarvikuonokas sekä kimalaiskuoriainen ja seitsenpistepirkko.

Kuuluu kovaa kitinää! Mistä nämä kovapäiset koppikset oikein kinastelevat? Löytyykö suukopuun sopua?

Mukaansatempaavassa kuoriaistarinassa jokainen saa olla omanlaisensa, ja kaikki kuuluvat lopulta samaan pörisevään porukkaan.

Koppisknoppis-osio esittelee hausalla tavalla kertomuksen kotimaiset koppakuoriaiset ja kannustaa lasta tutustumaan lähiluontoon ja metsän pieneliöihin. Kirjan tiedot on asiantarkastanut Helsingin yliopiston metsäeläintieteen professori Kari Heliövaara.

Etkö haluakin jo kurkistaa pihakiven alle tai nurmikon syvyyksiin – kuinka monta koppista löydätkään? Kenties löydät aivan uuden lajin!

Ikäsuositus: 5+

minerva

L56.8

Kansi: Anne Muhonen ja
Taittopalvelu Yliveto Oy

www.minervakustannus.fi

ISBN 978-952-375-504-8

